

A woman with long, wavy hair is playing a cello. She is positioned in front of a rustic wall made of stone and brick. The lighting is dramatic, highlighting the texture of the wall and the woman's profile. The cello is a deep red color. The overall mood is artistic and historical.

FESTIVAL TORROELLA DE MONTGRÍ

Del 18 de juliol al 23 d'agost de 2014
www.festivaldetorroella.cat

Diumenge, 10 d'agost de 2014
22h - Auditori Espai Ter

Luis Fernando Pérez, piano

PROGRAMA

1 part

Isaac Albéniz (1860-1909)

Suite Iberia (1905-1908)

- Quadern I:
1. *Evocación*
 2. *El Puerto*
 3. *Corpus Christi en Sevilla*

- Quadern II:
1. *Rondeña*
 2. *Almería*
 3. *Triana*

2 part

- Quadern III:
1. *El Albaicín*
 2. *El Polo*
 3. *Lavapiés*

- Quadern IV:
1. *Málaga*
 2. *Jerez*
 3. *Eritaña*

Un llenguatge modern per a la música espanyola

El començament del segle XX va ser musicalment un període d'excelsa efervescència creativa, uns anys en els quals idees, estètiques i sistemes que formaven part de la tradició van entrar en crisi alhora que sorgien nous conceptes, alguns d'efímers i d'altres que marcarien el panorama musical durant anys. Un temps convuls i vital, final d'una època que s'enfonsava i començament d'una altra que encara estava per bastir, on convivien l'últim panteix del romanticisme amb el nacionalisme, l'impressionisme, l'atonalitat i el neoclassicisme. En aquest context, Isaac Albéniz (1860-1909) crea la seva obra mestra: la *suite Iberia*, una col·lecció de dotze peces per a piano agrupades en quatre quaderns que han marcat la història de la literatura pianística del segle XX.

Nen prodigi del piano, Albéniz va voltar pel món des de petit fent carrera de concertista virtuós i no va ser fins a 1885 que va començar seriosament a pensar a fer el pas com a compositor i va decidir fixar durant quatre anys la seva residència a Madrid, a la plaça d'Antón Martín al barri de Lavapiés. Fins a aquest moment, havia escrit obres breus i convencionals: masurques, barcaroles, romances, valsos, serenates..., música amable de saló que, a més de servir de repertori per a les seves alumnes de piano de bona família, era un eficaç mitjà per a promocionar-se. Encara són obres mancades de personalitat pròpia, però ja s'hi troba una de les característiques de la música d'Albéniz: l'evocació de melodies i ritmes populars.

A mesura que Albéniz evolucionava estèticament, Madrid li quedava petit i després d'una gira internacional de concerts per França i Gran Bretanya es va instal·lar a Londres l'estiu de 1889. Quan va decidir tornar a Espanya a finals de 1893 no va trigar gaire, de fet només uns quants mesos, a tornar a marxar i se'n va anar a viure a França, on va morir el 18 de maig de 1909. «Albéniz viu a París i Londres, perquè a París i Londres menja i dorm. No és un torero, i per això no pot viure bé a Espanya», escrivia el periodista Luis Bonafoux el 25 d'agost de 1894 a l'*Heraldo de Madrid*. I sentenciava: «Per això, mentre duri aquesta situació, els artistes faran a Espanya l'única cosa que es pot fer: les maletes».

L'efervescent París de la *Belle Époque* va captivar Albéniz, que es va relacionar i va travar amistat amb músics molt diversos. A la capital francesa va seguir la seva carrera com a concertista i va créixer com a compositor, però el seu estil en les obres que va escriure per a piano no va experimentar ruptura: peces breus, rítmicament poderoses, joc tonal/modal i audàcia harmònica. Un llenguatge modern per a la música espanyola, la millor essència del qual, el trobem a *Iberia*, que escriu a França entre 1905 i 1908 i que titula *12 nouvelles «impressions» en quatre cahiers*. La pianista francesa Blanche Selva va estrenar les dotze obres a mesura que el compositor les anava acabant.

Andalusia, que Albéniz havia recorregut de dalt a baix en la seva joventut, és la protagonista d'*Iberia*: el primer quadern, que es va estrenar a la Sala Pleyel de París el 9 de maig de 1906, s'obra amb *Evocación*, a ritme de *fandanguillo*, seguit per *El Puerto*, on trobem ritmes de *bulerias* i *seguriya*, per acabar amb *Corpus Christi en Sevilla*, la peça més llarga i complexa del quadern en la qual el compositor va necessitar fins a tres pentagrames en determinats passatges per escriure-hi les notes. Comença amb una representació pianística de retruc de tambors i inclou un ritme de *saeta*. El segon quadern, que es va interpretar per primer cop a Saint-Jean-de-Luz l'11 de setembre de 1907, mostra la complexitat creixent de l'escriptura per a piano d'Albéniz, que freqüentment recorre a l'encreuament de mans i fins i tot a l'encavalcament. S'obra amb els ritmes canvians de *Rondeña*, seguida per *Almería*, plena de contrastos i es clou a ritme de pasdoble amb *Triana*, una de les peces de la *suite* més divulgades. El tercer quadern, estrenat a París al saló de la princesa de Polignac el 2 de febrer de 1908, té com a protagonistes dos barris estimats per Albéniz, *Albaicín* a Granada –delicada peça en la qual plana un original joc rítmic– i *Lavapiés* a Madrid –retrat de tocs castissos amb un curiós ritme d'havanera– i al mig, la variada gamma harmònica que desplega sobre el ritme del *Polo*. El quart i últim quadern, estrenat a la Societat Nacional de Música de París el 9 de febrer de 1909, tres mesos abans de la mort d'Albéniz, és el de més parquedat temàtica i les seves tres peces presenten estructures rítmiques de gran dificultat i passatges de velocitat vertiginosa. *Màlaga*, sublimació de la malaguenya; *Jérez*, estilització de las *soleares*; i *Eritaña*, desbocat ritme de sevillanes.

LUIS FERNANDO PÉREZ, piano

Va néixer a Madrid el 1977. Va estudiar amb Andrés Sánchez-Tirado al Conservatori de Pozuelo de Alarcón i va obtenir-hi les màximes qualificacions. El 1993 va ingressar a l'Escola Superior de Música Reina Sofía de Madrid per estudiar piano amb els professors Dimitri Bashkírov i Galina Egyazarova i música de cambra amb Marta Gulyas. Va continuar la seva formació a la Hochschule de Colònia (Alemanya) amb Pierre-Laurent Aimard i posteriorment amb Alcía de Larrocha, Carlota Garriga i Carmen Bravo a l'Acadèmia Marshall de Barcelona, on va obtenir el Màster en Música Espanyola.

Ha rebut classes magistrals de mestres com Leon Fleisher, Andras Schiff, Bruno-Leonardo Gelber, Menahem Pressler o Fou Tsong i ha estat guardonat en nombrosos concursos, com el d'Ibla (Premi Franz Liszt-Itàlia) i l'Enrique Granados de Barcelona (Premi Alcía de Larrocha).

Ell mateix imparteix classes magistrals a Hongria, França, Portugal, Japó i diverses ciutats espanyoles i és assistent de la Càtedra de Música de Cambra de l'Escola Superior de Música Reina Sofía. És professor de piano a l'Acadèmia Marshall de Barcelona, fundada per Enrique Granados, al qual van succeir a la direcció Frank Marshall i Alcía de Larrocha.

La seva carrera l'ha portat per diversos escenaris d'Europa, Àsia i els Estats Units. Les seves interpretacions han estat acollides calorosament per la crítica i el públic. Ha estat convidat per prestigiosos festivals com els de Schleswig-Holstein, La Roque d'Anthéron, Festival Richter a La Grange de Meslay, Jacobins a Toulouse, Santander, Quincena Musical Donostiarra, Granada, Musika-Música de Bilbao...

Ha col·laborat amb orquestres com la Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya, Real Filharmonia de Galícia, Simfònica de Bilbao, Simfònica del Principat d'Astúries, Ensemble Orchestral de París, Orchestra Ensemble de Kanazawa, Orquestra de Cambra Franz Liszt de Budapest, Orquestra de Cambra de Mannheim, Simfonia Varsovia, Orquestra Simfònica d'Euskadi, Orquestra Simfònica de Ràdio Televisió Espanyola, Orquestra Simfònica de Castella i Lleó, i amb directors com José Ramón Encinar, Antoni Ros Marbà, Günther Neuhold, Wilson Hernando, Kazuki Yamada, Jean-Jacques Kantorow, Peter Fraas, David Lockington, Enrique García Asensio i Carlo Rizzi, entre d'altres. També ha col·laborat fent música de cambra amb els violoncel·listes Adolfo Gutiérrez, Henri Demarquette, el Quartet Arriaga, Quartet Unesco de París, Quartet Béla Bartók, Quartet Modigliani i Quartet Artis de Viena.

La seva discografia, d'entre la qual destaca l'enregistrament de la *suite Iberia* i *Navarra* d'Albéniz per la qual ha estat guardonat amb la Medalla Albéniz, abraça estils i autors molt diferents. El disc dedicat a les sonates d'Antoni Soler i la seva gravació dedicada als nocturns de Chopin, editats pel segell Mirare, han estat distingits com a *Disc excepcional* per la revista *Scherzo* i *Choc du Disc* per la revista *Classica* (França).

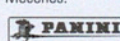
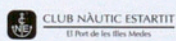
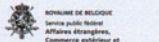
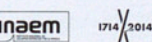
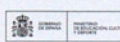
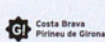
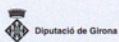
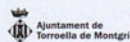
Per la tardor de 2011 va presentar a París *Goyescas* i *Valsos poètics* de Granados (Mirare). Aquest disc ha estat senyalat per la revista *Scherzo* com a *Disc Excepcional*, la revista *Classica* li ha donat el *Choc du Disc* i el *Choc de l'année 2012* i la prestigiosa revista francesa *Diapason*, el *Diapason d'Or*. Per la tardor de 2013 va publicar el seu últim disc dedicat a Manuel de Falla.

Luis Fernando Pérez debuta al Festival de Torroella.

Organitza:

Patrocinen:

Mitjans oficials:

